

Серію «Пригодам час» засновано 2022 року

ЛЕСЯ АНТОНОВА

ЗНАЙОМТЕСЯ, ШЕРЛОК!

ЯК ВОНО — БУТИ ЙОРКОМ?

Намалював *Дмитро Печенкін*

Шрифтове оформлення обкладинки *Юлії Трезубової*

А72 Антонова, Леся.
Знайомтеся, Шерлок! Як воно — бути йорком? :
казкова повість : для мол. шк. віку / Леся Антонова;
худож. Дмитро Печенкін. — Київ : ВИДАВНИЦТВО
РМ, 2024. — 128 с. : іл. — (Серія «Пригодам час»).

ISBN 978-617-8373-93-1.

ISBN 978-617-8248-09-3 (серія).

Привіт! Познайомимось? Я — песик, йоркширський тер'єр,
Шерлок Федоренко! Так-так, Федоренко! У мене і паспорт е!
Кажуть, зі мною не занудьгуєш, бо ж я потрапляю у безліч
кумедних історій! А як інакше — навкруги стільки цікавого!..

Я пізнаю світ, вчуся впевненості, шукаю і зрештою
знаходжу себе, а справжні друзі допомагають мені зрозуміти,
що я унікальний і неповторний.

Зацікавив? Ось тобі моя маленька кудлата лапка! Тримай
міцніше — і вперед до найвеселіших пригод!

УДК 821.111(73)'06-32-93

© Антонова Л. А., 2022

ISBN 978-617-8373-93-1

© Печенкін Д. В., ілюстрації, 2022

ISBN 978-617-8248-09-3 (серія)

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2024

Сім'я

Софійка вже кілька днів почувалася кепсько. Хто ж нудьгує напередодні свого шостого дня народження, питаєте ви? Це ж свято, гості, подарунки... Але Софійку нічого не тішило. А все тому, що ма-ла дуже давно мріяла про собаку. Вона замовляла песика на всі свої попередні дні народження, писала листи до Санти та Святого Миколая, просила собачку в батьків, бабусь, дідусів... Та все даремно!

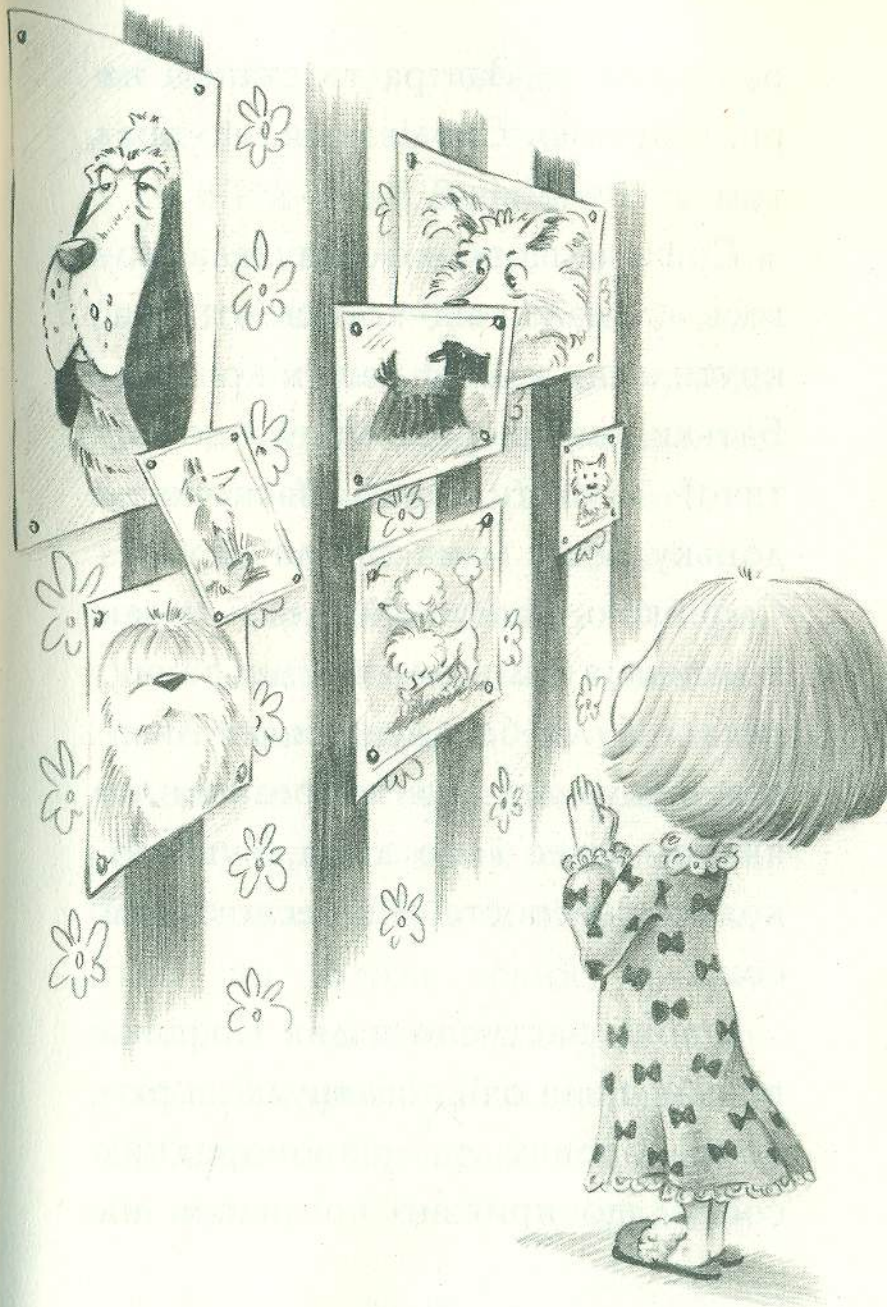
Натомість Софійка отримувала ляльок, ведмедиків, настільні ігри — тобто все що завгодно, але не собаку.

Напередодні свята Софійка, лягаючи в ліжко, ще раз подивилася на малюнки собак, якими давно завісила всі стіни своєї кімнати. Склала молитовно рученята і щиро попросила про песика.

— Будь ласка, будь ласочка, — прошепотіла дівчинка. — Я дуже-дуже хочу собачку. Мені будь-якого, я не примхлива. Можна худого, можна товстого, можна брудного, можна блохливого... Це дрібниці, я про нього подбаю...

До кімнати тихо увійшла матуся.

— На добраніч, любе сонечко, — сказала вона, цілуючи донечку пе-

ред сном. — Завтра ти станеш на рік старшою. Сподіваюся, що спатимеш спокійніше.

Софійка щоночі схлипувала, когось кликала, від когось втікала, крутилася, а іноді навіть кричала. Батьки наввипередки бігли до дитячої кімнати, щоб заспокоїти доньку. Іноді мама лягала поруч із Софійкою, міцно обіймала її та так і засинала біля донечки до ранку. Лікарі були безпорадними. Лише стверджували, що це реакція на якийсь стрес і що дівча, буцімто, колись переросте свій неспокійний сон.

Вранці наступного дня Софійка розплющила очі, поглянула на різнокольорових та різнопородних собак, що приязно поглядали на

неї з малюнків, і солодко потягнулася.

— Ві-та-є-мо! Ві-та-є-мо! Ві-та-є-мо! — до кімнати увірвалися батьки, старший брат Назар і величезна купа кольорових повітряних кульок. — З днем народження, крихітко! А ось це тобі від нас!

Назар простягнув Софійці маленьку картонну коробку. Очі дівчинки вмить наповнилися сльозами. Адже вона розуміла, що хоч яким маленьким був би песик, але в цю коробочку він точно не помістився б. Софія заплющила очі, щоб не виказати, що готова ось-ось розридатися — і таки взяла до рук подарунок. У коробці щось зашаруділо. «Це може бути равлик, або хом'як, або якийсь жук, — думала дів-

чинка. — Але ж я хочу СО-БА-КУ!»
Раптом у коробці щось писнуло.

— Ну... — загадково промовила мама, — ти так і сидітимеш із заплющеними очима чи все ж таки подивишся на свій подарунок?

«Та відкривайте ви вже цю коробку, я збудився! Так цікаво побачити, до кого ж я потрапив...»

Софійка розплющила одне око і скосила його до коробки. Щось

чорненьке... Придивилася пильніше. Щось кудлатеньке.

«Гарненька... Щоправда, одноока... Ну то й що, я все одно її любитиму, гав-гав!»

Серце в дівчинки застукотіло швидше. У коробці було щось маленьке і дуже схоже на собаку. Метелики запурхали в животі Софійки. Вона розплющила друге око — і як заверещить на весь будинок! Та ні, мабуть, на всю вулицю.

— Собака! Справжній собака! Малесенький собачка! Мій собачка! Це собака! Найкращий у світі собака!

«Ура! У неї два ока! Ще й такі великі! Чого вона так розглядає мене? І чого так кричить, мож-